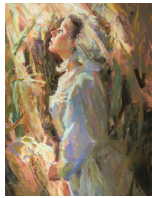

Розповідь Аманди Сміт з Хонс-Мілл

30 жовтня 1838 року погромники у Міссурі напали на поселення святих останніх днів Хонс-Мілл. Натовп стріляв у чоловіків і хлопчиків, які прийшли до ковальні, шукаючи притулку і намагаючись захистити своїх людей. Під час цього нападу сімнадцять святих останніх днів було вбито, більше десяти дістали поранення.

Серед поранених був і шестирічний Алма Сміт — куля вирвала йому увесь тазостегновий суглоб. Мати Алми Аманда Барнс Сміт була приголомшена, коли знайшла його. Вона також сумувала за своїм чоловіком і 10-річним сином, які загинули під час нападу.

Не маючи нікого, хто міг би їй допомогти, Аманда збрала решту своїх дітей і молилася, просячи настанови. “О, мій Небесний Батьку, — молилася вона, — Ти бачиш мого бідного пораненого хлопчика і знаєш, що з нами сталося. О, Небесний Батьку, скажи, що мені робити”.

Коли Аманда закінчила молитву, вона почула голос, який наказав їй розмішати попіл у воді. Цим розчином вона промивала рану Алми, поки та стала чистою. Далі Аманда відчула спонукання взяти коріння в’язи і подрібнити його на кашу. Вона приклала цю кашу до рани Алми і обмотала полотном.

“Тепер ти лежи так і не рухайся, — сказала вона синові, — і Господь зробить тобі інше стегно”.

Рана Алми завадила Аманді та її сім’ї залишити поселення після нападу. Через кілька тижнів нападники встановили крайній термін, до якого вона та інші святі, що залишилися, мусили виїхати. Термін наближався, і Аманда боялася дедалі сильніше. Вона заховалася у в’язці кукурудзяних стебел, щоб її ніхто не підслухав, коли вона молитиметься вголос. Після молитви вона почула голос, який повторював такі слова:

І тих, що ідуть до Ісусових ніг,

Ворожій руці не віддам Я повік.

І душу, що йде крізь пекельну пільму,

Ніколи, ніколи не кину саму.

Ці слова гімну “Святі, вашій вірі не буде кінця” (Гімни, № 36) допомогли Аманді відчутти нову силу і мужність.

Якось невдовзі після цього, коли Аманда була надворі, вона почула крик дітей у будинку. Вона кинулася до будинку і побачила, що Алма бігає по кімнаті. “Я здоровий, мамо, здоровий!” — вигукував він. Незабаром після цього Аманда з дітьми виїхала з Хонс-Мілл.

(Цитовано і переказано з книги *Святі*, том 1, сс. 369–372, 375–377, 401–403)